

DIALOG - DIREKT # 34

Moralisk upprustning

Kära vänner!

Gott nytt år på er! Vi inleder året med ett brev från Philip Tyndale-Biscoe. Han utvecklar några tankgångar på min begäran och med min översättning. I processen kan vissa nyanser ha gått förlorade. Den som önskar kan få originaltexten från mig eller från Philip (på Alnäs). Brevledes kommentarer för DD är naturligtvis alltid välkomna.

När någon sade att "MRA står vid skiljevägen" kände jag att detta är den verkliga frågan vår världsgemenskap står inför och det som ligger djupast bakom samrådet "Global Consultation" som hölls på Cypern i november. Den engelska frasen "at the cross roads" kan tolkas på flera sätt. Underförstått är både val och beslut. Man står inför ett vägval, men frasen framkallar också en bild av Herren fastspikad på korset. Med andra ord, det finns en antydning att förändring kan vara påkallad och även uppoffringar, av gamla vägar, traditioner och mönster i vilka man kanske har kommit att sätta alltför mycket säkerhet.

Jag har noterat en benägenhet att se på fordonets utformning med hänsyn till vilka justeringar som kunde behövas för att lämpa det för jobbet, snarare än att söka klarhet och samsyn på vad det var för jobb som MRA hade kommit till för att utföra. Jag har också haft denna inställning men började förnimma att innan denna klarhet och vision kunde komma till stånd skulle först mycket behöva ske på det andliga planet i oss alla som individer och som världsgemenskap. Vi skulle kanske behöva ta ställning till några grundläggande frågor om vår kallelse, vilka vi är och vad vår verkliga uppgift är.

Före mötet på Cypern hade jag fått på min lott att ta emot, smälta och omforma (Philip använder ett engelskt ord som närmast betyder

kräkas upp mat som bara är delvis smält, Ed) till en mer lättsmält form (!), den stora mängd brev som vänner runt världen skrev om ämnet som skulle diskuteras på Cypern, MRA i det förflutna, nu och i framtiden. I slutet av min sammanställning, som alla deltagarna fick, skrev jag en egen observation, som följer här.

"Jag har haft förmånen att få läsa de många brev och fax från vänner runt världen - med vissa områden i märkbar avsaknad. Det har slagit mig att våra aktuella frågeställningar, dilemmor och sökande har sitt ursprung i ett enda faktum, nämligen att 1938, som vi alla vet, skedde en grundläggande förskjutning av tyngdpunkten, från personligt arbete ("soul surgery"), där frukter såsom förändring i samhället följde, till en målsättning av "andlig och moralisk upprustning" av världen (omskapning av världen) där livsförvandling var ett medel mot målet. Från den tiden var detta fokus - MRA: både namn och "sak" - och medlet blev en alltmer försummad "process", och den verkliga kunskapen om denna gick mer och mer förlorad till förmån för "professionalism". Buchman hade själv denna kunskap dels som en naturlig gåva och dels fick han träning i årtal av samtidens stora "själskirurger". Få om några av oss idag tycks ha denna naturliga gåva och ännu färre har haft förmånen av, eller snarare gjort sig besväret att på djupet gå igenom, denna slags träning. Vi tycks helt enkelt inte kunna utföra detta slags personligt arbete som var det som lade grunden för den världssvida gemenskapen av Oxfordgruppen och MRA. Jag tycker att de flesta av oss har blivit funktionslösa i ett "arbete". Därav följer den situation vi befinner oss i och behovet av en "Cypern-konsultation".

Man måste naturligtvis fråga sig, "vill jag verkligen ägna år (för det är vad som krävs) av att noggrant lära denna konst? Har jag inte fullt upp som det är?!" Å andra sidan, vad är min kallelse om den inte är till detta slags personligt arbete? Går det att skapa en "läkande teater", vilket är min dröm, om mitt arbete av personligt läkande inte fungerar? Samma fråga gäller oss som världsstyrka. Kan vi sätta igång ett världsarbete av läkande eller försoning eller vad vi nu beslutar om, om vi inte kan göra för andra det som Buchman hela tiden gjorde för människor omkring sig? Och det är helt klart att vi inte gör det. Detta skall inte på något sätt förneka giltigheten av "frukten" en värld omskapad efter Guds plan. Det kan även vara ett utmärkt fokus för att öppna människors sinne för möjligheten av personlig förvandling. (Så var det för mig!) Men jag har kommit till slutsatsen att vi måste akta oss för fraseologi, vare sig i namnet eller målet, som på ett mänskligt plan definierar resultatet av Guds andes arbete i människors liv. Vi har så lätt för att koncentrera oss på målet frukten och att bortse från det väsentliga, vilket är miraklet av ett pånyttfött mänskligt liv.

Min slutsats är att vi måste tänka på vad som krävs av oss, individuellt och kollektivt, för att bli evangelister (eller "livsförvandlare" enligt innespråket) i ordets djupaste mening, och då kommer vår arbetsbeskrivning ("mission statement") att automatiskt skrivas i de liv som blir omskapade, nyinriktade och pånyttfödda. Jag håller med dem som skrivit att vi borde studera andens gåvor..."

Sedan följde ett stycke om namnet, Moralisk upprustning, vilket av många människor - av alla generationer - mer och mer anses i behov av förnyelse. Resultatet av Konsultationen var att man söker ett namn som bättre beskriver vad vi vill åstadkomma. Jag har mina åsikter om detta men skulle vilja låta dem mogna något innan jag uttrycker dem i detta forum.

Marisa Malmgren skrev några rader före jul.

Tack för blått brev! Vill gärna ta Methe i försvar. Uppfattade hennes ord som ett försök till nytänkande, genmälet nu som något dogmatiskt. Hennes egen utsago om vad hon "egentligen menade" behövs. Måtte ej nytänkande slockna!!

Till slut några rader från en av våra flitigaste korrespondenter.

Lärdom av misstag?

Tar du och jag lärdom av våra misstag eller anser vi att vi är så pass till åren att vi inte behöver lära något? Eller är det kanske rentav så att vi anser oss vara färdiga kristna, så förvandlade att vi inte behöver fundera över det?

Det gamla året närmar sig slutet och det nya stundar. Jag har tänkt både framåt och bakåt. Det är säkert många med mig som gör det just nu. Det var smärtsamt för min del att konstatera att jag begått misstag också detta gångna år med människor, utan avsikt att såra dem eller vara besserwisser. Det bästa är dock att det aldrig är för sent att inse sina misstag och göra upp med dem de berör.

Hildegard Måhl

Hälsningar

Antero